

BINNENSTEBUITEN

AUTOBIOGRAFIE
WIEBE GLASTRA

Wiebe S.J. Glastra (1954) werd geboren in Haarlem, als zoon van een Hervormde vader en een Remonstrantse moeder. Op zijn zeventiende kwam hij bewust 'tot bekering' in een Volle Evangelie Gemeente, waar hij tot de ontdekking kwam dat de drie-enige God, Vader, Zoon en Heilige Geest, meer was dan een aanduiding uit een boek dat Bijbel heet.

Over de Heilige Geest had hij in de kerk nooit wat gehoord, dacht hij, totdat hij zich realiseerde dat die woorden waarschijnlijk wel gebruikt waren, maar dat hij ze eigenlijk gewoon nooit had begrepen.

Aanbevelingen

"Wiebe heeft een diep verlangen om wat hij meegemaakt en geleerd heeft met anderen te delen. Dit boek is geschreven in zijn stijl, vanuit zijn perspectief en vanuit zijn wandel met God. Onze hoop is dat dit je gaat inspireren in je geloof."

Agnes Glastra, echtgenote van Wiebe

"Wiebe Glastra, jarenlang werkzaam in de evangelische wereld, heeft een prachtig boek geschreven. De titel dekt de lading: Binnenstebuiten. Wiebe geeft ons een blik in de rijkdom, maar ook in de armoede van zijn innerlijk leven. Het boek blinkt uit in openhartigheid. Hij heeft mensen iets te zeggen, iets te leren, maar ook iets af te leren..."

Dr. André F. Troost, emeritus predikant van de Protestantse Kerk in Nederland te Ermelo

BINNENSTEBUITEN

Dit boek wordt uitgegeven middels Printing on Demand en als PDF-eBook
via www.boekenbestellen.nl/boek/binnenstebuiten

*Een deel van de opbrengst uit de verkoop van mijn boeken en muziek wordt
bested aan bepaalde goede doelen, waarover meer te lezen is op mijn
website www.vip4ever.nl*

BINNENSTEBUITEN

*een open en eerlijk getuigenis over de werking van Gods Geest
uit de dagelijkse praktijk van het gewone leven van en door*

WIEBE GLASTRA

postuum opgedragen aan Norman Wardenaar

met dank aan mijn geduldige vrouw Agnes, die mij stimuleerde dit boek te publiceren

BINNENSTEBUITEN

Copyright © 2021 Wiebe Glastra

Auteur: Wiebe S.J. Glastra

Omslagontwerp: Arjen Boerman

Druk: Pumbo.nl, op milieuvriendelijk papier

Paperback: ISBN: 978-94-6443-053-0

NUR-code: 707, Genre: Geloofsopbouw / Autobiografie

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

<i>Voorwoord – door Dr. André F. Troost</i>	8
<i>Biografie en aanleiding</i>	9
<i>Inleiding</i>	11
<i>Historisch perspectief – in een notendop</i>	14
Het zal toch niet waar zijn?	17
Bekering – meer dan noodzakelijk	18
Muziek in de gemeente	23
Ervaringen met de Heilige Geest	27
Het leven na Wycliffe	37
Finland – Ja, de Geest spreekt in vele talen en vormen	43
Aan de studie	51
Anita	55
Zendingsreizen en muziekbediening	65
Bidden en vasten	73
Geestelijke lessen in de dagelijkse praktijk	76
Rob	80
Gods Geest is zo punctueel en humoristisch	83
Toch nog de zending in	87
Duitsland – ons zendingsland	91
Onverwachte tegenslag	97

Tussen hoop en wanhoop	99
Immanuël, God is met ons.....	103
Voor alles is er een bestemde tijd	107
Agnes – Perfect timing	112
Een nieuwe fase.....	121
De trouwdag	127
Charismatisch	131
Nieuwe tijden, nieuwe kansen	134
Vakanties met een missie.....	137
Gemeentewerk is ook Zendingswerk	140
Treasure hunting	144
Gouden kansen.....	147
Kerkelijke wending	154
Een onverwachte ‘move’	158
In de kerkenraad.....	162
<i>Epiloog en opdracht</i>	165
<i>Overdenking</i>	168
<i>Zegenbede</i>	172

Voorwoord – door Dr. André F. Troost

Wiebe Glastra, jarenlang werkzaam in de evangelische wereld, heeft een prachtig boek geschreven.

De titel dekt de lading: Binnenstebuiten. Wiebe geeft ons een blik in de rijkdom, maar ook in de armoede van zijn innerlijk leven. Het boek blinkt uit in openhartigheid. Hij heeft mensen iets te zeggen, iets te leren, maar ook iets af te leren...

Eerlijk komt hij uit voor inschattingsfouten die hij, ook kerkelijk gesproken, in de loop der jaren heeft gemaakt. Tegelijkertijd voert hij een vurig pleidooi voor het geven van ruimte voor de gaven van de Geest. Dat alles doet hij in een jaloers makende en voorbeeldige bescheidenheid.

Met tederheid beschrijft hij zowel de dood van Anita, zijn eerste echtgenote, de worsteling die volgde, in de opvang van een viertal (bijna) pubers, maar ook de ontluikende liefde voor Agnes, zijn huidige vrouw.

Zo af en toe zette ik een voorzichtig vraagteken bij bepaalde ervaringen, met name in het aflezen van Gods wil met hulp van bepaalde ‘tekens’, maar dat doet niets af van mijn waardering. Ik ben blij met deze indrukwekkende autobiografie!

André Troost¹

---

¹ Dr. André F. Troost is emeritus predikant van de Protestantse Kerk in Nederland te Ermelo

Biografie en aanleiding

In 1954 werd ik in Haarlem geboren, als zoon van een Hervormde vader en een Remonstrantse moeder, en broer van een drie jaar oudere zus. Op mijn zeventiende kwam ik bewust 'tot bekering' in een Volle Evangelie Gemeente, waar ik tot de ontdekking kwam dat de drie-enige God, Vader, Zoon en Heilige Geest, meer was dan een aanduiding uit een boek dat Bijbel heet. Over de Heilige Geest had ik in de kerk nooit wat gehoord, dacht ik, totdat ik me realiseerde dat die woorden waarschijnlijk wel gebruikt waren, maar dat ik ze eigenlijk gewoon nooit goed had begrepen.

Mijn persoonlijke geloofservaringen deed ik vooral op binnen de Pinksterbeweging. Ik studeerde drie jaar theologie aan de Centrale Pinkster Bijbelschool, de latere Azusa Theologische Hogeschool, en was bijna 30 jaar geregistreerd predikant binnen de Verenigde Pinkster- en Evangeliegemeenten, waar ik ook geruime tijd regiobestuurder voor was. Als enthousiast en actief gemeentelid was ik vanwege een aantal verhuizingen in verschillende gemeenten muzikleider, zangleider en pianist.

Het idee om dit boek te schrijven ontstond toen ik in 2016 in de Protestantse Marekerkgemeente te Leiden zowel in de kerkenraad als op de Bijbelkringavonden vragen kreeg over mijn persoonlijke ervaringen met de Heilige Geest.

Wat begon met een aantal vragen en enkele notities als antwoorden, werd gaandeweg een 'thematische autobiografie' over het werk van de Heilige Geest in mijn leven. Resultaat: dit boek 'Binnenstebuiten'.

Inleiding

Met dit boek probeer ik met voorbeelden uit mijn eigen leven antwoord te geven op vragen rondom de gaven van de Heilige Geest. Deze zogenaamde geestelijke of 'genade gaven' krijgen in sommige kerken alle ruimte, terwijl ze in andere angstvallig buiten de deur worden gehouden. Of er wordt nieuwsgierig naar gekeken met gefronste of opgetrokken wenkbrauwen.

De titel Binnenstebuiten is gekozen met een knipoog naar verschillende doelgroepen waarvoor dit boekje is geschreven. Ik wil graag vrijuit kunnen praten over mijn ervaringen binnen en buiten de evangelische en charismatische gemeenten en stromingen, maar ook binnen en buiten de protestantse kerken. Omdat ik merk dat er zo'n enorme kloof is tussen deze verschillende werelden die eigenlijk zoveel gemeenschappelijk hebben en ook zo nieuwsgierig zijn naar 'hoe het er bij die ander aan toe gaat'.

Binnen en buiten de kerk. Ja, wat denkt en doet men eigenlijk binnen de muren van de eigen kerk en wat durft men daarbuiten te denken en te doen op dit gebied? Ik sta dus open voor reacties en mogelijke aanvullingen.

Ik wil van mijn eigen hart geen moordkuil maken en eerlijk mijn persoonlijke ervaringen en observaties delen. Mijn binnenste, mijn eigen beleving, naar buiten brengen, maar ook 'dingen naar buiten brengen' die voor sommigen zo geheimzinnig lijken dat ze in bepaalde gevallen het label 'sektarisch' hebben gekregen.

Kortom een boek dat, naar ik hoop, nieuwsgierig maakt naar de geloofsbeleving van de ander en misschien ook verlangend naar zo'n ervaring of de behoefte om deze te delen.

Uiteindelijk heeft mijn verhaal dus het karakter gekregen van een 'thematische autobiografie', waarin de gaven van de Heilige Geest regelmatig in verschillende verschijningsvormen terugkomen. Niet om interessant te doen of super heilig te lijken, want ik zal ook mijn zwakke punten moeten blootgeven om geloofwaardig te blijven.

De basis van dit persoonlijk getuigenis van wat God in mijn leven heeft gedaan is 1 Thessalonicenzen 5:15-21: "Dank God altijd, wát er ook gebeurt. Want dat is wat God van jullie wil nu jullie bij Jezus Christus horen. Doof [het vuur van] de Heilige Geest [in jullie binnenste] niet uit. Schuif profetieën niet aan de kant. Ga bij alle dingen na of het klopt en bewaar dat wat goed was."² Daarom mag dit verhaal ook zeker gezien worden als een brief vol dankzegging en een zoektocht naar de waarheid.

...

Op de huiskring waar ik deel van uitmaakte, maar ook binnen de wijkkerkenraad waar ik inmiddels als diaken mijn plaats had gekregen, merkte ik dat er vragen leefden over 'de gaven van de Geest' in de praktijk van elke dag, zowel binnen als buiten de kerkmuren. Ik besloot daar wat over op te schrijven, zodat het bespreekbaar kon worden.

Ik kreeg vragen als:

- Hoe kan je horen of iemand in tongen spreekt?
- Spreken alle mensen dezelfde tongentaal?
- Spreek jij zelf ook in tongen?
- Zou je dat nu ook zomaar op verzoek kunnen doen?
- Zou je dat ook wel tijdens een eredienst durven doen?

---

² Uit de BasisBijbel (BB): <https://bible.com/bible/1276/1th.5.18-21.BB>

- Hoe denk jij over bevrijdingsgebed?
- Geloof jij in gebedsgenezing?
- Wat is volgens jou de reikwijdte van profetie?

Misschien geef ik op al deze vragen geen direct antwoord, maar we moeten ook nog wat te bespreken overhouden, toch?

Ik beweer beslist niet dat mijn levensverhaal allesdekkend is. Het is ook geen theologische verhandeling of een studieboek. Ik deel eenvoudigweg mijn levenservaring en geef soms wat achtergrondinformatie.

De opmerkelijke lezer zal meerdere rode draden ontdekken. Zoals de zoektocht naar liefde en erkenning, naar werk en zingeving, naar het werk van de Geest, en het verlangen tot Evangelieverkondiging.

Het is mijn wens en gebed dat dit getuigenis inspirerend mag zijn voor de lezer om een besef te krijgen van de werking van Gods Geest in zijn of haar leven en een verlangen te ontwikkelen naar een dagelijkse intieme omgang met Hem, IK BEN, de Parakleet, de Immanuël, Die altijd bij je is en met je wil communiceren.

Om mijn verhaal in een bredere context te zetten, wil ik echter beginnen met een kort historisch perspectief.

Ik sluit mijn boek af met een overdenking die kan worden gebruikt als praatstuk voor een huiskring of een kerkenraad c.q. oudstenraad.

Leiden, 2016-2021³

---

³ In 2016 begon ik met het schrijven van dit boek. Deze herziene versie van 2021 is tot stand gekomen dankzij allen die met voorstellen tot verbetering kwamen.

Historisch perspectief – in een notendop

Na de Reformatie, waarbij het protestantisme zich afzette tegen het rooms-katholicisme, kwam het evangelisch christendom voort uit de opwekkingsbewegingen binnen het Amerikaanse en Engelse protestantisme in de 18e en 19e eeuw. Met golven waren er oplevingen en opwekkingen, waarvan er één begin jaren '70 van de 20e eeuw plaatsvond, waar ik zelf een vrucht van bleek te zijn. In die tijd werd deze beweging langzamerhand herkend en erkend als derde zuil, die zich duidelijk onderscheidde in kerkenland.

Aangezien de evangelische wereld zich bestuurlijk niet zo snel en niet zo makkelijk organiseerde, bleek het veel lastiger te zijn om deze beweging als zuil te kunnen definiëren. De vrije groepen kozen meestal bewust voor onafhankelijkheid. Het was daardoor eerder een organische beweging dan een georganiseerde, laat staan dat het een organisatie werd. Pas veel later onderkende men de noodzaak tot samenwerking, om zo ook een stem richting de overheid te kunnen hebben.

Het orthodoxe karakter van 'de Bijbel zegt', lag in deze beweging dicht bij het oorspronkelijk protestantisme. Het onderscheid van het evangelisch christendom ten opzichte van de 'gevestigde kerken' ontstond echter vooral door de uiteenlopende nadruk op het wezen en werken van de Heilige Geest en een wisselend aantal sacramenten bij verschillende stromingen.

Alhoewel ik het niet zo direct tegenkom in de door mij gevonden bronnen, krijg ik toch sterk de indruk dat binnen de evangelische wereld er naast Doop en Avondmaal ook bijna sacramentele vormen zijn ontstaan rond bekering, bevrijding, genezing en vervulling met de

Heilige Geest. Daarentegen zijn in een evangelische setting de bediening van Doop en Avondmaal niet slechts door ambtsdragers uit te voeren, maar kan ook de leek die zich hiertoe geroepen voelt, deze dienst verrichten. Het woord 'sacrament' wordt als zodanig dan ook niet echt gebezigd binnen de evangelische wereld.

Voorafgaand aan de verkleuring binnen de evangelische zuil, is de persoonlijke verlossing door Jezus Christus en de zekerheid van die verlossing een krachtig kenmerk van alle opwekkingsbewegingen. De uitvoering van het zendingsbevel uit Mattheüs 28 in de kracht van de Heilige Geest, is daarbij onlosmakelijk verbonden aan het christen-zijn in deze zuil. De theologische uitwerking van de term 'in of door de kracht van de Heilige Geest' kent echter meerdere variaties binnen de evangelische wereld.

Het woord 'evangelisch' wordt in mijn verhaal gebruikt in de breedste zin des woords. Dat betekent: mensen uit kerken, gemeenten of groepen die het woord 'evangelisch' in hun naam hebben staan; of juist die term bewust willen omzeilen om als vrije kerk minder institutioneel over te komen; of mensen die in een stroming zitten die zich binnen of buiten hun gevestigde protestantse of ook katholieke kerk beweegt en daar net iets explicieter in hun geloofsbeleving zijn dan hun medegelovigen. Een voorbeeld daarvan is de charismatische vernieuwingsbeweging binnen de Rooms-Katholieke Kerk, maar dit geldt ook voor de vaste bezoekers aan de conferenties van stichting Opwekking of New Wine.

Tot slot wil ik nog wijzen op de toenadering tussen de PKN en de VPE, de Protestantse Kerk in Nederland en de Verenigde Pinkster- en Evangeliegemeenten. Deze toenadering kreeg in 2007 tijdens de viering van het 100-jarig bestaan van de Pinksterbeweging in

Nederland een bijzondere wending⁴ met wederzijdse excuses door Bas Plaisier (toenmalig scriba van de PKN) en Peter Sleebos (toenmalig voorzitter van de VPE), over gedane uitspraken in het verleden. Hiervoor verwijs ik graag naar een interview⁵ met Prof. Dr. Cees van der Laan in 'Wapenveld', een blad vanuit de gereformeerde traditie.

Cees was mijn klasgenoot op de Centrale Pinkster Bijbelschool begin jaren tachtig. Dit was de ambtsopleiding van de Broederschap van Pinkstergemeenten, die later de HBO status kreeg en verder ging onder de naam Azusa Theologische Hogeschool. De Broederschap fuseerde in 2002 met de VEGN, de Volle Evangelie Gemeenten Nederland tot het huidige kerkgenootschap de Verenigde Pinkster- en Evangeliegemeenten.

Van der Laan studeerde verder theologie in de VS en Engeland en was tot 2007 buitengewoon hoogleraar Pentecostalisme aan de Vrije Universiteit in Amsterdam. Pentecostalisme is een ander woord voor de Pinksterbeweging, waar hij nog diverse werken en publicaties over heeft geschreven.

Uiteraard valt er nog veel meer te zeggen over de historische verbanden en ontwikkelingen, maar dat laat ik liever over aan de kenners en deskundigen. Mijn verhaal daalt af naar de ervaring en beleving.

---

⁴ Peter Sleebos vertrouwde mij later toe dat hij en Bas Plaisier nog tegen elkaar hadden gezegd, dat de VPE wel wat kon leren van het bestuurlijk organisatorische van de PKN en de PKN wel wat meer van de uitingen van de Geest kon gebruiken. De tijd zal het leren of dit wordt opgepakt.

⁵ <https://wapenveldonline.nl/artikel/820/het-is-ons-verlangen-iets-bij-te-dragen-aan-de-kerken/>

Het zal toch niet waar zijn?

Met deze woorden werd ik wakker uit een droom in juni 2018: “Het zal toch niet waar zijn?” In mijn droom had ik hem duidelijk gezien, onze jeugdleider uit de zeventiger jaren, Norman Wardenaar. Een jongeman, die met passie voor Jezus het evangelie voorleefde voor een groep van zo’n twintig, soms wel vijfendertig jongeren. Hij nam ze mee de straat op om te evangeliseren. Gewapend met gitaar en Bijbel, een flinke dosis enthousiasme, gebed, geduld en bewogenheid voor ‘het verlorene’. Zijn zwarte kroeskrullen lieten niets aan de verbeelding over. Deze man kwam uit Indonesië. Het land waar onze voorouders zending hadden bedreven leverde evangeliepredikers terug aan ons land waar de ontkerkelijking zijn eerste sporen begon te trekken. Nederland had Christus nodig en mensen als Norman hadden dat goed door. Zijn hart lag bij de jeugd en in de gemeente.

Ik zag hem in die droom. Volledig grijs geworden. Wit-grijs, zoals die mooie kroeskrullen kunnen worden. Ik zag zijn liefdevolle ogen die mij vriendelijk toelachten. Maar plotseling hoorde ik van achter me muziek komen, hemelse muziek. En ik keek achterom om te zien wat dit was. Het klonk prachtig, troostvol. En vervolgens keek ik weer voor me om Norman weer aan te kijken. Maar hij was er niet meer, en ik schrok wakker, met de woorden “het zal toch niet waar zijn?”.

Was dit een droom van God? Moest ik hier iets mee?

Ik had vaker in mijn leven momenten gehad dat ik mezelf deze vraag had gesteld. En ik wist inmiddels uit ervaring dat ik deze stille Stem niet het zwijgen moest opleggen. Ik moest in actie komen.

Bekering – meer dan noodzakelijk

Als jongeman van zeventien brak ik in 1972 met de kerk van mijn ouders. Ik sloot mij aan bij een lokale geloofsgemeenschap op Roderesch, die zich op dat moment 'Gemeente Gods' noemde. Mijn ouders waren respectievelijk Nederlands Hervormd en Remonstrants. Mijn vader was enige jaren diaken in de Grote of Sint Bavokerk die staat aan de Grote Markt in hartje Haarlem, zo valt te lezen op een van de grote schilden die daar aan de muur hangen, met de namen en periodes waarin iemand diaken was. Later was hij ook nog diaken in de Immanuëlkerk in Haarlem-Noord, waar ik ook als kind ben gedoopt.

Na onze verhuizing van Haarlem naar Roden wist de Hervormde dominee mijn ouders niet te boeien en daarom besloten zij om zich aan te sluiten als gastleden bij de plaatselijke Doopsgezinde gemeente. Daar zijn ze de rest van hun leven blijven 'kerken' als intensief meelevende en actieve leden. Mijn moeder schreef zich uit bij de Remonstranten, mijn vader bleef officieel belijdend lid van de Nederlandse Hervormde Kerk, tegenwoordig onderdeel van de Protestantse Kerk in Nederland.

Zoonlief ging naar een 'sekte', in de ogen van mijn moeder, mijn vader leek iets milder in zijn oordeel. Mijn zus had geen idee waar ik mee bezig was, en omgekeerd wist ik ook niet wat haar bezighield. Onze werelden hadden eigenlijk geen raakpunten meer. We waren ver uit elkaar gegroeid vanaf het moment van onze verhuizing naar Roden. Zij was in Groningen naar de middelbare school gegaan, terwijl ik op het dorp nog de laatste drie klassen van de lagere school had te gaan. Aansluitend ging ik naar de MULO. De zogeheten Mammoetwet van Minister Van Kemenade gooide het hele

onderwijssysteem om, zodat ik aansluitend op de MULO naar het Atheneum of de HAVO in Assen kon. Dit werd de fase in mijn leven waarin ik met vallen en opstaan op zoek ging naar mezelf en het doel van mijn leven.

De ‘Gemeente Gods’ op Roderesch was een voortvloeiende uit het evangelisatie werk van twee Hervormde diaconessen in het arme Drentse heidegebied net buiten het dorp Roden. Later voelde de groep zich aangetrokken tot ‘Stromen van kracht’ en noemde zich ‘Eben Haezer’ en opereerde inmiddels als zelfstandige gemeente onder de naam ‘Volle Evangelie Gemeente’.

Dat is trouwens typerend voor vrije groepen. De naamgeving zegt niets over enige organisatievorm of samenwerkingsverband. De individuele groep heeft een mooie, treffende of bijzondere naam gevonden, vaak op grond van gebed of een openbaring door de Heilige Geest – waarvoor trouwens mijn oprechte respect. Vrije groepen of gemeenten met dezelfde naam kunnen dus zelfs heel uiteenlopend van vorm, inhoud en overtuiging zijn.

Sommige van deze vrije groepen vinden elkaar soms weer in een bepaalde gemeenschappelijkheid en groeperen zich vervolgens en institutionaliseren tot een kerkgenootschap met een gemeenschappelijke naam. Dat is het ingewikkelde van kerkgeschiedenis. Soms begrijp je er niets meer van waarom bepaalde splitsingen of fusies hebben plaatsgevonden. Of waarom bepaalde gelovigen elkaar omhelzen of juist verketteren. Helaas zijn er heel veel muurtjes gebouwd, vooral rondom de harten van teleurgestelde mensen. Zij geven vaak de kerk en God de schuld, terwijl het eerder om intermenselijke misverstanden en koppigheid en eigenwijsheid gaat.

Uiteindelijk hebben mijn ouders geaccepteerd dat ik mijn eigen weg koos. Het grootste bewijs van de mening ‘dat Wiebe toch wel goed terechtgekomen was’, was voor hen dat ik eindelijk goede vrienden

had gekregen. En dat verschil was inderdaad enorm groot en ook hoognodig. De kans dat ik afgleed naar een wereld waar mijn ouders zich voor zouden schamen, was op dat moment levensgroot, alhoewel deze keuze hen ook niet direct trots maakte. Maar door mij aan te sluiten bij de jeugdgroep van de ‘Gemeente Gods’, werd mijn leven letterlijk gespaard, zelfs voor de eeuwigheid. Mijn bewuste bekering tot Christus, op woensdag 8 maart 1972 bij de jeugdleider thuis, heeft mijn leven gered van de afgrond.

Vandaar dat ik mijn levensverhaal opdraag aan deze man, mijn geestelijke broer Norman Wardenaar, die – zoals hij zelf later zei – “eenvoudig gedaan heeft wat God van ons in Mattheüs 28:19 opdraagt: ‘Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb.’”⁶

Drugs en seks waren de drijfveren van mijn leeftijdsgenoten. Ja, begin zeventiger jaren van de vorige eeuw was dat ook al gangbaar onder jongeren van mijn leeftijd. Make love, no war; Flower power; sex, drugs and rock ‘n roll. Ik huiverde, rook en proefde wat van die verleidingen, maar ging uiteindelijk op zoek naar een andere vervulling van mijn leven, een andere liefde en kwam uit bij Jezus, mijn Redder en Verlosser. En nu had ik dan ook nog eens goede vrienden gekregen. Wat een opluchting. ‘Misschien kwam Wiebe toch nog goed terecht.’

...

In die tijd sprak God heel duidelijk door Zijn Woord, de Bijbel, in mijn hart. Ik wist dat ik beter maar gehoorzaam kon zijn aan Zijn

---

⁶ Mattheüs 28:19, NBG51

richtlijnen dan aan die van de wereld om mij heen. Maar Hij sprak ook door beelden en dromen tot mij, terwijl ik nog geen weet had van de Heilige Geest, laat staan van de gaven de Geest.

Ik discussieerde heftig op de jeugdavonden en bezorgde de leiding heel wat uitdagingen om Bijbelse waarheden uit te leggen. Voor mij was alles nieuw en alles stond ter discussie. Maar met geduld en liefde ben ik opgevangen en opgenomen in de groep en vond ik rust in mijn verwarde denkwereld.

Na mij zeven jaar met hart en ziel ingezet te hebben in de Volle Evangelie Gemeente ging ik tot ieders verbazing –ook tot de mijne– na mijn studie aan de pedagogische academie (de tegenwoordige pabo) in Assen, nóg een studie doen. Ik ging drie jaar theologie studeren aan de Centrale Pinkster Bijbelschool, in Scheveningen. De voorganger van onze gemeente raadde me dit sterk af, want er was daar toch wel een andere Israël-visie en je kon beter zelf goed in de Bijbel wroeten en de Geest als je Leermeester hebben. En met alle respect: de Geest had hem inderdaad veel diepgaande theologische waarheden geleerd. Ondanks zijn negatief advies mocht ik in het eerste jaar stage lopen in zijn (dus ook mijn) gemeente en ben ik nooit teruggefloten vanwege mogelijke theologische onjuistheden.

In die tijd heb ik veel geleerd en beleefd op het gebied van de geestelijke gaven, zoals deze onder andere zijn uiteengezet in de brieven aan de Romeinen en de Corinthiërs. In het tweede studiejaar zat ik in het schoolkoor dat in allerlei pinkster- en evangelische gemeenten in Nederland werd uitgenodigd. Daardoor kreeg ik een goed beeld van de veelzijdigheid van vorm en inhoud van diensten binnen deze stromingen, die zich langzamerhand aan het organiseren waren tot echte kerkgenootschappen met landelijke erkenning. De Broederschap van Pinkstergemeenten in Nederland en de Volle

Evangelie Gemeenten Nederland, die in de volgende eeuw fuseerden tot de Verenigde Pinkster- en Evangeliegemeenten, zijn daar een voorbeeld van.

In die tijd en later kwamen daar nog verschillende georganiseerde kerken uit het buitenland bij, zoals Rafaël Nederland, Hillsong Church Nederland, en nog vele andere. Er lagen heel wat scheidslijnen tussen al die verschillende stromingen en kerken. Maar de jaarlijkse Opwekkingsconferentie, destijds in Vierhouten en later op het evenemententerrein van Walibi Flevo bij Biddinghuizen, deed al die muren even vergeten. Daar kwamen en komen jaarlijks tienduizenden christenen uit allerlei kerken en stromingen bij elkaar om het Pinksterfeest te vieren: de uitstorting van de Heilige Geest, in al zijn vormen.

Muziek in de gemeente

Na mijn studie werd ik in 1981 aangenomen als betaald muziekmedewerker in twee pinkstergemeenten, in Haarlem en Alkmaar – een soort cantor maar dan evangelisch. Na twee jaar betaald dienstverband werd het in Haarlem vrijwilligerswerk en Alkmaar werd afgerond. De visie was er wel, maar er was geen geld meer voor. Uiteindelijk heb ik in Haarlem in totaal tien jaar de gemeente in deze functie gediend.

Met steeds meer landelijke bekendheid werd mijn inbreng gewaardeerd als geestelijk leider op het muzikale vlak. Dit alles binnen de Pinksterbeweging, waarbij mijn vrouw Anita met haar vioolspel ons tot een gerespecteerd geestelijk duo maakte.

Onze muziek werd herkend als door de Heilige Geest geïnspireerd. En zo wilden wij dit ook. Ik speelde regelmatig vrije improvisaties tijdens de erediensten. Daarbij concentreerde ik mij in gebed op de Heilige Geest om te ontvangen wat Hij me zou ingeven op de piano. En zeer regelmatig kwamen er onverwachte improvisaties uit mijn vingers die ik nooit eerder had gespeeld of gehoord. Dan speelde ik wel eens met mijn ogen dicht en zag ik in gedachten een beeld of een hele film voorbijkomen die ik dan in muziek uitspeelde.⁷ De reacties waren soms verbluffend. Toehoorders hadden tijdens mijn spel gezien wat ik zelf ook had gezien. Ook werden er bij tijd en wijle mensen tot huilens toe geroerd of ze ervoeren genezing in hun gekwetste ziel.

---

⁷ Zoals David Psalm 23 ontving en zong en wij dit beeld nog steeds begrijpen.

Anderen die de gave van profetie hadden, werden tijdens het pianospel geïnspireerd⁸ om een profetisch woord uit te spreken.⁹

Regelmatig ontstond er spontaan een symfonisch samenspel tussen piano, viool en de andere instrumenten die meededen en de gemeente die en-masse in tongen ging zingen, of in klanktalen, zoals sommige Bijbelvertalingen het noemen. Dat was natuurlijk de 'hemel op aarde'. Soms kon dat wel enkele minuten of langer aanhouden. De uitdaging voor ons als instrumentalisten was het om zo te spelen dat je de gemeente hielp om zo lang mogelijk in die bijzondere aanwezigheid van God te kunnen blijven. We waren dienend aanwezig en niet bezig met het opvoeren van een show. Daar moesten we onszelf ook op blijven toetsen. Want het gevaar van persoonlijke zelfverheerlijking lag maar al te zeer op de loer. We moesten zuiver blijven en op God gericht.

Helaas was niet iedereen zo gecharmeerd van 'dat vrije gedoe'. Ik deed mijn intrede op het muzikale podium in een tijd dat dat podium in sommige gemeenten alleen was voorbehouden aan de oudsten, de ouderlingen van de gemeente. Dat waren broeders met een geestelijke status, maar niet allemaal met de benodigde kennis en vaardigheden om een gemeente voor te gaan in het muzikale gedeelte van de dienst. Zo werd mij op een gegeven moment gevraagd om mijn muzikale inspiraties (tijdelijk) uit te stellen, aangezien een oudere broeder-muzikant toch wel erg veel moeite had 'met mijn muzikale profilering', alhoewel dit voor mij 'muzikale

---

⁸ 1 Samuël 19:20-24 laat zien hoe aanstekelijk het werk van de Heilige Geest kan zijn.

⁹ Zulke profetische woorden waren en zijn soms van toepassing op een enkeling, soms op de hele gemeente, soms ook op beide tegelijk. De beoogde ontvanger herkent meestal direct wat er wordt bedoeld, terwijl het ongemerkt voorbijgaat aan degenen die het niet aangaat.

profetie' was. Vlak voor zijn dood hebben wij 'de strijdbijl begraven' en wederzijds vergeving gevraagd en uitgesproken.

Binnen de vrije groepen was het gebruikelijk, en vaak nog steeds, dat er eerst een uur gezongen werd voordat de spreker het podium betrad. In gemeenten waar er zusters de zangdienst mochten leiden, werd soms de leiding overgenomen door een broeder op het moment dat de 'aanbiddingsdienst' begon. In die tijd, en misschien ook nu nog wel, werd er een duidelijke scheiding gemaakt tussen de 'zangdienst' en de 'aanbiddingsdienst', waarna de prediker het woord kreeg.

De zangdienst werd voorbereid door een broeder of zuster die daarvoor was uitgekozen of geroepen, aangesteld of ingeroosterd. Hij of zij had meestal geen idee waar de prediking over zou gaan. Gelukkig werd dat wel anders nadat ze bij mij de cursus 'Muziek als schakel tussen Geest en Gemeente' hadden gevolgd. Naar mijn mening moest er een rode draad in een dienst zitten. Het fenomeen 'liturgie' was voor velen voorbehouden aan de traditionele kerken en bijna een taboe geworden in de evangelische cultuur. Stel je voor dat je zo'n kerkelijke liturgie in je vrije gemeente zou toelaten. Grappig genoeg was men zich veelal niet bewust, dat juist die opdeling in zangdienst-aanbiddingsdienst-prediking ook een vorm van 'evangelische' liturgie was geworden.

...

Ook samen met mijn vrouw Agnes, met wie ik na tweeëneenhalf jaar weduwnaarschap in 2004 trouwde, beleefde ik onder andere op het terrein van het leiden en begeleiden van diensten bijzondere door de Geest geleide momenten. Tijdens de internationale zendingsconferenties van de zendingsorganisatie waar we allebei werkten, kwamen onze talenten op bijzondere wijze bij elkaar. Zij koos de voor

mij vaak nog onbekende nieuwe internationale liederen uit voor het conferentieprogramma en ik begeleidde ze op de piano, aangevuld met en ondersteund door andere aanwezige musici.

Vooraf de inhoudelijke diepgang van haar liedkeuze raakte mijn gevoelige muzikale snaren, waardoor ik soms diep geroerd achter de piano wegdook om mijn emoties te verbergen, en uiteindelijk voor háár 'viel' en haar ten huwelijk vroeg.

Het lied 'Leben aus der Quelle, leben nur aus Dir, leben aus der Quelle des Lebens' was een paar jaar achtereen een van de standaard conferentielieder en werd uiteraard het intredelied op onze trouwdag.

Ook tijdens deze jaarlijkse conferenties kregen de gaven van de Geest de ruimte. Het sterk gemêleerde gezelschap uit diverse kerkelijke richtingen en komend uit verschillende talen en culturen, ging daar heel ontspannen en verwachtingsvol mee om. Er werden visioenen en beelden uitgesproken of profetieën. Soms werd er ook in tongen gebeden of gezongen. De gezamenlijke gerichtheid op God, Die kon spreken door elke gelovige heen, maakte dat men deze openbaringen soms ook kon vertalen naar praktische actiepunten voor de toekomst.

Ervaringen met de Heilige Geest

([lees hier verder ...](#))

Wanneer wordt het Pinksteren - in *mijn* leven?

Dat is een vraag die jij jezelf misschien wel eens hebt gesteld. Die vraag kan ik alleen beantwoorden met voorbeelden uit mijn eigen leven, en door die te spiegelen aan voorbeelden en situaties in de Bijbel. Dat heb ik geprobeerd met het schrijven van dit [boek](#).

Enige tijd geleden stuurde ik een e-mail rond met de eerste 26 bladzijden van mijn boek. Ik hoop dat je die mail ook hebt ontvangen en dat die voorbeelden je hebben geïnspireerd om verder te zoeken naar antwoorden op jouw vragen over de Heilige Geest. Hier komt het vervolg...

In onze gemeente blijkt er ook een groot verlangen te zijn naar meer over/van de Heilige Geest. Onze dominee vroeg onlangs aan de gemeente waar hij een preken serie over zou kunnen houden. Hij kreeg heel wat reacties die te maken hadden met... de Heilige Geest. Daar schrijft hij nu dus een preken serie over. Hij begon op zondagmiddag 8 mei 2022 in de dienst van 17.00 uur. Die kan je naluisteren op [YouTube via het kanaal van de Marekerk in Leiden](#). In de daaropvolgende weken kunnen we dus meer preken van hem verwachten over dit onderwerp. Ik ben heel nieuwsgierig naar wat hij gaat vertellen. Hij heeft per slot van rekening ook mijn (concept)boek gelezen.

En wil je [het boek bestellen, klik dan hier](#), dan kan je zelf kiezen of je het als paperback of als PDF wil lezen.

Lees de Inhoudsopgave op pag. 6 nog eens door als je nieuwsgierig bent naar wat ik na bladzijde 26 wil vertellen over *mijn* "Ervaringen met de Heilige Geest". [Of bestel met één klik hier het boek](#).